

БССР (1968), акадэмік АН БССР (1972), Герой Сацыялістычнай Працы (1974). Скончыў польскую сямігодку, вучыўся ў беларускіх і польскіх гімназіях. Удзельнік рэвалюцыйна-вызваленчага руху ў Заходняй Беларусі, інструктар ЦК КСМЗБ, член інструктарскай групы ЦК КПЗБ. Удзельнічаў у выданні ў Вільні падпольнай і легальнай перыёдыкі. Арыштоўваўся ўладамі Польшчы, прыгаворваўся да турэмнага зняволення. З 1936 г. аўтар шматлікіх паэтычных зборнікаў. У гады Вялікай Айчыннай вайны — супрацоўнік франтавых газет. У 1948—1967 гг. галоўны рэдактар часопіса “Польшча”, затым старшыня праўлення СП БССР, сакратар праўлення СП СССР. Лаўрэат Дзяржаўнай прэміі СССР, Ленінскай прэміі. Дэпутат Вярхоўнага Савета БССР у 1947—1971 гг., дэпутат Вярхоўнага Савета СССР у 1969—1989 гг., у тым ліку у 1984—1989 гг. — ад Пінскай выбарчай акругі, прыязджаў у Лунінец на сустрэчу з выбаршчыкамі.

Макаёнак Андрэй Ягоравіч (1920—1982). Вядомы беларускі драматург. Нарадзіўся ў в. Борхаў Рагачоўскага р-на Гомельскай вобл. У 60—70-ыя гг. на Лунінецчыне працаваў яго зямляк. Дзякуючы іх знаёмству і адбывалася неаднаразовае наведванне А.Р.Макаёнкам гэтых мясцін. У той час ён працаваў над п’есай “Таблетка пад язык” (1973). Пра гэта сам расказваў так: “У мяне нарадзілася задума камедыі, галоўным персанажам якой будзе энергічны, напорысты і разам з тым дасціпны старшыня калгаса. Прататыпам галоўнага героя паслужыў адзін мой добры знаёмы, а дакладней — сябра дзяцінства, зараз Герой Сацыялістычнай Працы. Я часта бываю ў яго, ён — у мяне. Вось толькі, пакуль ён сам не дазволіць,

прозвішча яго не назаву” (“ЛГ”, 7.04.1971).

Гаворка ішла пра старшыню калгаса “Новае Палессе”, адзінага Героя Сацыялістычнай Працы, які атрымаў залаты медаль на лунінецкай зямлі, Уладзіміра Апанасавіча Сцепчанку. Ён крыху пазней прызнаваўся: “Творчасць Андрэя Макаёнка я ведаю даволі добра. Больш таго, са мною, як са сваім былым аднакласнікам і земляком, драматург іншы раз дзеліцца творчымі планами. Пры стварэнні, напрыклад, п’есы “Таблетка пад язык” ён па многіх момантах раіўся, зачытваў чарнавыя накіды і варыянты” (“Звязда”, 25.10.1973).

Вось такім чынам на карце літаратурных мясцін можна з поўным правам адзначаць Любань і навакольныя вёскі.

Нядзведскі Уладзіслаў Іосіфавіч. Нарадзіўся 24 ліпеня 1929 г. на Рахавіцкіх хутарах Лунінецкага павета (сучасная в. Рахавічы Салігорскага р-на). З аўтабіяграфіі паэта: “Маці, бацьку, малодшага брата Антося і сястру Стэфу фашысты забілі... Пасля аблавы мы з сястрой засталіся жыць у матчынага брата. На той час сям’я ў дзядзькі была вялікая — з намі шасцёра малых, ды яшчэ двое старых. Жылося, вядома, не весела... Восенню 1944 г. я сабраў клунак і рушыў у навуку. Адвёз мяне ў Мікашэвічы за 60 кіламетраў наш аднавясковец. У Мікашэвічах я жыў на кватэры. Райана плаціла мне 50 рублёў і выдавала 10 кілаграмаў мукі штотомесячна. Так і жыў. Вясною 1945 г., як добрага вучня, мяне камсамол паслаў у Артэк. Адпачыў, набраўся сіл, крыху забыў ваенныя жахі. У лістападзе 1945 г. райкам камсамола накіраваў мяне ў дзетдом, які адкрылі ў мястэчку Мікашэвічы. Я ўзначальваў там камсамольскую арганізацыю, быў некаторы